

Štrasburk, Brusel, Lucemburk - 3 pracoviště Evropského parlamentu

Sídlo Evropského parlamentu se nachází ve Štrasburku, parlamentní výbory většinou zasedají v Bruselu a sekretariát EP sídlí v Lucemburku. Na této struktuře se roku 1992 v Edinburku dohodly někdejší členské státy EU a stvrdily ji roku 1999 Amsterdamskou smlouvou. Rozdělení činností má historický základ, v praxi ale není vždy snadné.

Pokud se chcete sejít s některým z europoslanců, nikdy nezapomeňte upřesnit místo. Jinak se Vám může stát, že na něho budete čekat v úředním sídle EP ve Štrasburku, zatímco on s vámi bude počítat v Bruselu. Anebo naopak. Proč ale Evropský parlament svou činnost rozdělil do tří měst?

Roku 1951 zakládající členové Evropského sdružení uhlí a oceli (ESUO) plánovali, že všechny instituce budou sídlit v Bruselu. Tomu dávali přednost všichni kromě belgického premiéra, který údajně upřednostňoval Lutych. Jelikož ale rozhodnutí muselo být jednomyslné, padla nakonec volba na Lucemburk.

Parlamentní shromáždění s tím ale mělo problém, neboť Lucemburku chyběly dostatečně velké prostory na jeho zasedání. Nejbližším místem, kam by se poslanci vešli, byl zasedací sál Rady Evropy ve Štrasburku. Proto se od roku 1952 všechna zasedání předchůdce EP konala v alsaské metropoli, která byla navíc symbolem německo-francouzského usmíření.

Založením Evropského hospodářského společenství (EHS) roku 1957 a příslušným rozšířením parlamentních činností se víc a víc aktivit přesouvalo do Bruselu. Finanční a soudní instituce sice zůstaly v Lucemburku, do belgického hlavního města se ale soustředila činnost Evropské komise a Rady.

I Shromáždění, z něhož v březnu 1962 vzešel Evropský parlament, přesunulo postupně svou činnost do Bruselu. Přijetím zprávy britského konzervativce Dereka PRAGA v lednu 1989 byl tento částečný přesun schválen oficiálně. Cílem bylo racionalizovat fungování instituce a přiblížit ji Komisi a Radě. Plenární zasedání sice nadále byla ve Štrasburku, další se ale mohla konat v Bruselu. Činnost Parlamentu se tak rozdělila mezi tři pracoviště, a tak je tomu doposud.

Belgie a Francie byly léta proti stanovení oficiálního sídla Parlamentu. Dohody bylo dosaženo až roku 1992 na Evropské radě v Edinburku. Belgie přistoupila na to, aby za sídlo EP byl označen Štrasburk, kde se koná 12 plenárních zasedání do roka, nicméně za podmínky, že ostatní činnosti (zasedání výborů, poslaneckých klubů a další plenární zasedání) budou v Bruselu. Tato dohoda byla zapsána do Amsterdamské smlouvy, která vstoupila v platnost roku 1999.

Dnes si Parlament, který mezitím čítá 732 europoslanců, už nepronajímá zasedací sál

Rady Evropy, která se rovněž rozrostla. EP má dnes dva vlastní zasedací sály - jeden ve Štrasburku a jeden v Bruselu, zatímco generální sekretariát zůstává v Lucemburku.

Rozpočtové a praktické dopady tohoto rozdělení pravidelně oživují staronové diskuse o volbě "pracovních míst" i sídla Parlamentu. Na změnu je však v Radě ministrů EU nutná jednomyslnost.